

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117206328
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117206328.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová, v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: J. M., nar. X.XX.XXXX, bytom B. X, F. R., zastúpenému občianskym združením: Centrum správnej pomoci Trnava, so sídlom Trakovice 158, o zaplatenie 1.536,04 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 22Csp/65/2017-160 zo dňa 8.1.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu splatnosti vo výroku I. uloženej povinnosti, v zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania **z r u š u j e a v** zrušenom rozsahu vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie čiastočne žalobe vyhovel, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 640,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 640,22 eur od 28.02.2017 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,- eur so splatnosťou do 15. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh.
- II. Žaloba sa vo zvyšnej časti zamietá.
- III. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 52,06%.

2. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania, keď mal za preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 12.05.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému spotrebiteľský úver v sume 2 000,- eur, ktorú sumu spoločne s úrokmi a poplatkami sa žalovaný zaviazal vrátiť v 120-tich mesačných splátkach po 29,82 eur. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 12,90 %, RPMN 15,81 %, priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 18,86 %. Splatnosť splátky bola dohodnutá na 15. deň v mesiaci, s tým, že splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 15.03.2014 a konečná splatnosť úveru na deň 15.02.2023. Súčasne bol v zmluve dohodnutý poplatok za správu úverového účtu 1,99 eur mesačne a poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 0,78 eur mesačne. Celková čiastka je vyjadrená sumou 3 817,20 eur. Keďže žalovaný dohodnuté splátky úveru riadne a včas nesplácal, žalobca listom zo dňa 17.02.2017 (č.l. 15) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný si zásielku o vyhlásení mimoriadnej splatnosti neprevzal v odbernej lehote (nezastihnutý 22.02.2017 až 12.03.2017), žalobcovi bola vrátená dňa 14.03.2017 (č.l. 84). Súčasne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 1 651,08 eur do 27.02.2017. Žalobca na úver zaplatil celkom 1 359,78 eur (č.l. 23).

3. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 369 ods. 1, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 100 ods. 1, § 101, § 488, § 517 ods. 2, § 565, § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj len OZ), § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. g), h), l),

§ 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj len ZoSÚ), a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania.

4. Prvoinštančný súd ustálil, že právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere je právnym vzťahom založeným bezpochyby spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa príslušných ustanovení právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), keďže pôvodný žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V danom prípade vzhľadom na charakter úveru ide o úver podliehajúci úprave obsiahnutej v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

5. Následne súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje jednu zo základných povinných náležitostí vyžadovaných ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., a to riadne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je ako celková čiastka k zaplateniu spotrebiteľom uvedená suma 3 817,20 eur. Táto suma však nezodpovedá súčinnu 120-tich dohodnutých mesačných splátok vo výške 29,82 eur + poplatku za správu úverového účtu 1,99 eur + poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, t.k. celkom 32,59 eur (3 910,80 eur). Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť má pritom predstavovať súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda musí ňou byť vyjadrená konečná suma, ktorú bude spotrebiteľ povinný na základe zmluvy (pri dodržaní zmluvných podmienok) zaplatiť (vrátane prípadného poistného). Nakoľko v tomto prípade bol tak údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedený v zmluve v nižšej sume, ako reálne vyplývala z ostatných údajov zmluvy, a teda bol uvedený v neprospech spotrebiteľa, ktorý sa mohol spoliehať na to, že bude finálne súhrnom platiť len túto nižšiu sumu, má súd za to, že táto povinná náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z.z. absentuje. V zmysle citovaného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch, následkom porušenia tejto povinnosti je, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

6. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 640,22 eur ako celkovú dlžnú sumu poskytnutého spotrebiteľského úveru, keď mal za preukázané, že žalovaný úver čerpal v uvedenej výške a podľa nespornej skutočnosti žalovaný na úver zaplatil sumu 1 359,78 eur. Súd žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol (výrok II.), aj v časti uplatneného poistného v sume 2,19 eur, keď pre uzavretie poistnej zmluvy je v zmysle citovaného ustanovenia § 791 ods. 1 OZ obligatórnou náležitosťou jej písomná forma. V danom prípade údaje o poistení boli súčasťou predtlaču zmluvy a nemožno mať s poukazom na článok 3.8.1. a 3.8.2. zmluvy za to, že došlo k písomnému uzavretiu poistnej zmluvy.

7. Zároveň súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne (5% ročne + 0 % ročne) z priznanej sumy poskytnutej titulom spotrebiteľského úveru 640,22 eur, a to od 28.02.2017, odkedy bol žalovaný v omeškaní so zaplatením dlžnej sumy. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť dňa 17.02.2017 a žalobcovi poskytol lehotu na plnenie do 27.02.2017 a do omeškania sa dostal dňa 28.02.2017, keď výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky v prvý deň omeškania bola 0,00 %, vo zvyšnej časti súd úrok nepriznal, keď žalobcovi patria úroky len z priznanej sumy.

8. Keďže súd posúdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., ďalšími mnohými nepodstatnými námietkami sa už nezaoberal, no pre úplnosť dodal, že na doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti aplikoval ustanovenie § 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku per analogiam a toto považuje za riadne doručené, keď zo záznamu doručovacieho podniku vyplýva, že žalovaný zásielku neprevzal v odbernej lehote (nezastihnutý 22.02.2017 až 12.03.2017) a žalobcovi bola vrátená dňa 14.03.2017. Súd teda neprisvedčil tvrdeniu žalovaného, že nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti.

9. Pokiaľ ide o premlčanie, námietka premlčania má obsahovať tvrdenia o okolnostiach dôležitých pre ustálenie začiatku a ukončenia premlčacej doby, pričom podľa názoru súdu nepostačuje všeobecné

vznesenie námietky premlčania „z opatrnosti“. Ak súd vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti na základe fikcie doručenia aplikovateľnej tiež v súkromnoprávnych vzťahoch považuje za doručené (keď toto sa dostalo do sféry dispozície žalovaného, ktorý nevyužil svoje právo na prevzatie zásielky), je vylúčené premlčanie len jednotlivých splátok, ako to tvrdil žalovaný. Pokiaľ ide o premlčanie celej sumy, táto bola celá splatná dňa 17.02.2017, žaloba bola podaná dňa 13.03.2017, teda včas. Žalovaný sporoval tiež nedôvodnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, čo bližšie neodôvodnil, pričom ak žalovaný do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zaplatil len sumu 1 359,78 eur (č.l. 22), pri riadnom splácaní mal mať splatenú v tomto čase sumu vyššiu, preto súd konštatoval, že žalobca bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, pretože žalovaný bol v takom omeškaní, ktoré žalobcu oprávňovalo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru podľa článku 4.2. a 4.2.1. zmluvy (§ 565 OZ).

10. S použitím § 232 ods. 2 až 4 CSP vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplaceniu zaviazal súd žalovaného mal súd za to, že je dôvodné povoliť žalovanému splácanie dlhu v splátkach po 50,- eur mesačne so splatnosťou do 15. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Žalovaný poberá len dôchodok. Pri uvedenej výške splátky bude dlh zo strany žalovaného uhradený žalobcovi v primeranom čase (výrazne skôr ako v súdnej praxi ustálenej dobe 3 roky od právoplatnosti rozhodnutia), pričom na ochranu žalobcu slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovaného s plnením čo i len jednej splátky, pričom žalovaný pripustil (v prípade uznania celej dlžnej sumy) možnosť splátok pre žalovaného.

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa žalobou domáhal priznania celkom sumy 2 671,02 eur, pričom mu bolo priznaných celkom 640,22 eur, čo predstavuje úspech žalobcu 23,97 %, čomu zodpovedá úspech žalovaného 76,03 %, a teda čistý úspech žalovaného predstavuje 52,06 %. Súd tak vo výroku III. rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu zodpovedajúcom jeho úspechu v konaní. Dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením súdny úradník.

12. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku I. v časti ktorou, súd priznal plnenie v mesačných splátkach, vo výroku II., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v rozsahu súvisiaceho výroku III. o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému trovy konania podal žalobca odvolanie, ktorým uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a domáhal sa, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania, včítane odvolacieho, v plnom rozsahu.

13. V prvej časti odvolania žalobca poukázal na to, že celková čiastka v zmluve o spotrebiteľskom úvere a to 3.817,20 Eur je uvedená správne ako súčin výšky splátky a počtu splátok plus súčin poplatku za správu úverového účtu a počtu splátok. Do celkových nákladov bol zarátaný aj poplatok za správu úverového účtu. Žalobca nesúhlasí s tvrdením súdu, že v zmluve je celková čiastka uvedená nesprávne z dôvodu nezarátania poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, nakoľko poistenie je dobrovoľné a je len na žiadateľovi, či k nemu pristúpi. V rámci predzmluvných rokovaní má každý klient možnosť zvoliť si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia, s poistením súboru A alebo súboru B. V konaní nevyvstali žiadne skutočnosti na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Naopak z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver. V tejto súvislosti poukázal na VOP banky čl. V písm. E ods. 1, podľa ktorého ustanovenia v tomto článku sa použijú v prípade, že klient súhlasí s poistením a k poisteniu splácať úver pristúpi..., pričom ustanovenie obsahuje aj podmienky zániku poistenia. Po poukaze na znenie § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. uviedol, že poisťné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Vzhľadom na uvedené žalobca splnil náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a poskytnutý úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov.

14. V ďalšej časti odvolania žalovaný nesúhlasil s plnením dlhu v splátkach. V tejto súvislosti poukázal na znenie ust. § 232 ods. 3 CSP a viaceré rozhodnutia súdov SR. Z rozsudku Krajského súdu Žilina

č.k. 11Co/91/2017 vyplýva, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie o plnení dlhu v splátkach a žalovaného zaviazal uhradiť dlh do 60 dní od právoplatnosti, v rozhodnutí Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 15Co/87/2019 a 14Csp/34/2019, odvolací súd zmenil rozhodnutia súdu prvej inštancie a namiesto mesačných splátok určil paričnú lehotu 30 dní, v rozhodnutí Krajského súdu Trenčín č.k. 19Co/163/2018 namiesto mesačných splátok odvolací súd určil zákonnú paričnú lehotu, keď súd vychádzal iba z tvrdení žalovaného, ktorý nepredložil, ani neoznačil žiadne dôkazy, v rozhodnutí Krajského súdu Bratislava č.k. 4Co/197/2018 odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a namiesto mesačných splátok určil paričnú lehotu 60 dní s tým, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno opodstatnenosti plnenia dlhu v splátkach s tým, že súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi v rámci obrany žalovaného. Z uvedeného potom odvolateľ vyvodil, že v danom prípade nebola splnená podmienka odôvodnenosti pre určenie dlhšej paričnej lehoty, keď súd bol pri rozhodovaní odkázaný na dôkazmi nepodložené tvrdenia žalovaného o jeho finančnej situácii. Súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku. Zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Z vykonaného dokazovania súd nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovaného. Žalobca následne poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo /116/2012, z ktorého zdôraznil, že hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok bude najmä - osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní prejavenu snahu o plnenie záväzku možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa,... V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv, či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu. Podľa žalobcu vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mal žalovaný možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať, žalovaný tak neuskutočnil a počas celého súdneho konania neurobil ani jednu úhradu, čo nepreukazuje skutočnú snahu žalovaného dlh uhrádzať, ani schopnosť žalovaného hradiť dlh v určených splátkach. Následne žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č.k. 27C/97/2019, ktorý namietal prvoinštančnému súdu, že odôvodnenie neobsahuje konkrétnu interpretáciu zistených rozhodných skutočností, ani zistenie okolností prípadu osobných a majetkových pomerov žalovaného, jeho sociálnej situácie, príjmových pomerov, životných nákladov a výdavkov a to ani v rovine jeho tvrdenia. Z rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 12Co/145/2017-85 zdôraznil, že súd musí ex offo prihliadnuť na osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku, dobu, po ktorú by došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa..., pričom rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/135/2017, podľa ktorého žalovaný neprodukoval dôkazné prostriedky o svojej finančnej situácii, Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/17/2017, ktorý namietal nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v danom smere, rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/91/2017-138, ktorý zdôraznil, že rozhodnutie o priznaní dlhu v splátkach musí byť dostatočne odôvodnené konkrétnymi majetkovými pomermi, ako aj Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/244/2019, ktorým krajský súd zmenil výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie v splatnosti a uložil žalovanému povinnosť uhradiť v zákonnej lehote 3 dni.

15. K výroku o náhrade trov konania odvolateľ namietal, že súd postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadol iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, s poukazom na rozhodnutia: NS SR sp. zn. 6Obo 243/2007, Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/145/2017, 25Co/40/2018, 25Co/90/2018, Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/70/2018, 4Co/50/2019, Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/52/2019, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/14/2019, 43CoCsp/1/2020, 13CoCsp/16/2020, Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6CoCsp/11/2020, 4Co/1/2019. Vzhľadom na uvedené podľa žalobcu súd mal vychádzať z výšky žalovanej istiny 1.536,04 Eur (a nie 2.671,02 Eur), potom pri priznanej istine 640,22 Eur bol úspech žalobcu v rozsahu 41,68% a úspech žalovaného v rozsahu 58,32%, čistý úspech žalovaného 16,64%, a nie 52,06% ako uviedol súd. Žalobca ale dostatočne preukázal dôvodnosť uplatneného nároku a súd mal žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Vzhľadom na to mal mať nárok na náhradu trov voči žalovanému v rozsahu 100%.

16. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc zo žalobcom uplatnenej odvolacej argumentácie, bolo posúdiť, či súd dospel k správnym skutkovým a právnym záverom na základe ktorých žalobu čiastočne zamietol, z dôvodu že úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, keďže celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne, keď do nej nebol zarátaný poplatok za poistenie schopnosti splácať úver, keď povolil žalovanému uloženie peňažnú povinnosť uhradiť v mesačných splátkach po 50,- Eur, a keď pri rozhodovaní o miere úspechu strán v spore zohľadnil nielen istinu, ale aj príslušenstvo pohľadávky. Vyhovujúci výrok I., s výnimkou splatnosti, nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, nadobudol tak právoplatnosť a nepodliehal prieskumu odvolacieho súdu.

19. Ako prvé odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nesprávne započítal poplatok za poistenie schopnosti splácať úver napriek tomu, že v danom prípade poistenie bolo dobrovoľné a na vôli spotrebiteľa.

20. Z predmetnej úverovej zmluvy č. 0000000000034434 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.2.2013 vyplýva, že v článku 1.2. - Základné podmienky je obsiahnutý aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 0,78 Eur/mesačne, výška anuitnej splátky 29,82 Eur, počet anuitných splátok 120 a celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom) 3.817,20 Eur. Body 3.7 až 3.9 predmetnej zmluvy sa týkajú poistenia a v rámci nich klient vyhlasuje, že spĺňa podmienky poistenia a schopnosti splácať úver a pristupuje týmto k poistnej zmluve uzatvorený medzi bankou a poisťovňou a súhlasí s poistením v rozsahu súboru uvedeného v bode 1.2 za podmienok uvedených v úverovej zmluve a v poistnej zmluve a vyhlasuje a podpisom na zmluve potvrdzuje, že sa oboznámil a súhlasí s celou poistnou zmluvou vrátane všeobecných poistných podmienok, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, a ktoré mu boli odovzdané pred podpisom zmluvy...

21. Podľa § 2 písm. g), h), l) zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (písm. g); celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (písm. h); celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (písm. l).

22. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

23. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

24. Z citovaných ustanovení vyplýva, že podmienkou, aby poistné mohlo byť zarátané do celkových nákladov spotrebiteľa (§ 2 písm. g) ZoSÚ) a tým obsiahnuté aj v celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ) je, aby spotrebiteľ musel - bol povinný navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby (poistenia) aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania opakovane namietal tvrdenie žalovaného, že nemal možnosť uzatvoriť zmluvu o úvere bez uzatvorenia poistenia a že každý klient žalobcu má možnosť zvoliť si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia alebo s poistením, čo vyplýva z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie (napr. v písomnom vyjadrení žalobcu zo dňa 11.2.2020 - č.l. 75 a nasl. spisu, z 8.10.2020 - č.l. 137 a nasl. spisu), čo žalobca dokladal štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je uvedené, že na získanie spotrebiteľského úveru sa nemusí uzavrieť poistenie alebo ďalšia zmluva o doplnkovej službe (č.l. 142), ako aj inými úverovými zmluvami, v ktorých je uvedené „súbor poistenia - nie“ (č.l. 148 a nasl. spisu). Napriek tomu, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania opakovane poukazoval na to, že žalovaný nebol povinný uzavrieť predmetnú zmluvu o poistení, čo dokladal listinnými dôkazmi a znením vyššie citovaných zákonných ustanovení, ktoré súd podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku i formálne na vec aplikoval, prvoinštančný súd svoj záver o dôvodnosti zarátania poplatku za poistenie do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, teda aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nijako bližšie nezdôvodnil, ani s predloženými dôkazmi sa nijako nevysporiadal, a to aj napriek tomu, že uvedené bolo pre rozhodnutie vo veci podstatné. Odsek 26 odôvodnenia citovaného rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd prijal záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, predmetnú argumentáciu, ani vysporiadanie sa s právnym názorom žalobcu, ani s ním v tejto súvislosti poukazovanými dôkazmi neobsahuje, je v ňom len strohý výpočet, v rámci ktorého do celkovej čiastky súd zarátal aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver v celkovej sume 32,59 Eur, bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia, v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP. Záver súdu o dôvodnosti zarátania poplatku za poistenie do celkových nákladov spotrebiteľa a tým aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je tak arbitrárny a odvolacím súdom absolútne nepreskúmateľný. Nadväzne záver prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru v dôsledku absencie riadneho uvedenia v zmluve celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je tak nepodložený a predčasný.

25. Ako ďalšie odvolateľ namietal, že súd umožnil žalovanému uhradiť predmetný dlh v splátkach po 50,- Eur mesačne. Prvoinštančný súd pri rozhodnutí umožniť žalovanému uhradiť dlh v splátkach aplikoval ust. § 232 ods. 3 CSP podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Vychádzal tiež z ods. 4 tohto ustanovenia, podľa ktorého, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

26. Citované ustanovenie umožňuje v rozsudkoch na plnenie stanoviť lehotu na plnenie dlhšiu ako je zákonná paričná lehota tri dni. Dlhšiu lehotu súd stanoví podľa okolností daného prípadu. Ak má súd za to, že v prejednávanej veci je namieste určiť na plnenie dlhšiu lehotu, táto časť výroku rozhodnutia súdu musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo odôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na povinný nárok a osobné pomery účastníkov je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni od právoplatnosti rozsudku, alebo určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (R 87/1966). Podľa ďalšieho judikátu R V/1968, ak súd povolí plnenie v splátkach, musí vždy presne určiť ich výšku a podmienky splatnosti, aj tento výrok musí náležite odôvodniť. Hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému priznať výhodu splátok bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom stanovenej povinnosti v nedodržaní jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé. Pritom podľa zaužívanej súdnej praxe platí, že súdom povolené splátky majú byť určené v takej výške, aby žalovaný dlh bol nimi uhradený najneskôr v horizonte troch rokov.

27. V rozpore s vyššie uvedeným prvoinštančný súd len s odkazom na výšku istiny a príslušenstvo mal za to, že je dôvodné povoliť uhradenie dlhu v splátkach (ods. 33 odôvodnenia), následne iba dodal, že žalovaný poberá len dôchodok, bez bližšej konkretizácie a to opätovne napriek tomu, že už v priebehu prvoinštančného konania žalobca nesúhlasil so splácaním dlhu v splátkach po 50,- Eur a svoj postoj aj riadne odôvodnil (napr. vo vyjadrení zo dňa 1.2.2020 na č.l. 83 a n. spisu).

28. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že lehota na plnenie v rozsudku uloženej povinnosti je stanovená zásadne na 3 dni. Len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch môže súd určiť lehotu dlhšiu, resp. určiť, že plnenie sa má uskutočniť v splátkach, a to podľa okolností danej veci. Táto časť rozhodnutia ale musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na povinný nárok a osobné pomery účastníkov je vhodné určiť na splnenie dlhšiu paričnú lehotu, resp. určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach. Súd je pritom povinný takéto výnimočné rozhodnutie podložiť konkrétnymi, preukázanými okolnosťami. Jeho závery musia byť podložené zistením takých skutočností, ktoré tieto závery presvedčivo odôvodňujú. Z odôvodnenia tejto časti rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie vôbec nezisťoval a následne ani nezohľadnil všetky rozhodné hľadiská potrebné pre prijatie záveru, že ide o odôvodnený prípad pre výnimočné určenie dlhšej paričnej lehoty v podobe povolenia splátok dlhu. Súd absolútne nedostatočne iba poukázal na výšku istiny a príslušenstvo a na to, že žalovaný poberá len dôchodok, bez toho aby uviedol jeho výšku a z akého dôkazu túto skutočnosť zistil. Odôvodnenie neobsahuje interpretáciu zistených rozhodných skutočností, ani zistenie okolností prípadu, osobných a majetkových pomerov žalovaného, jeho sociálnej situácie, príjmových pomerov, životných nákladov, a to ani v rovine jeho tvrdenia, ani vyhodnotenie snahy žalovaného o plnenie záväzku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti splatnosti dlhu je tak opätovne neodôvodnené, dôkazmi nepodložené, arbitrárne a nepreskúmateľné.

29. V poslednej časti odvolania žalobca namietal, že súd prvej inštancie pri posudzovaní miery úspechu strán v konaní okrem istiny zohľadnil aj príslušenstvo pohľadávky, ktoré v žalobe bolo uplatnené percentuálne a nie pevnou sumou.

30. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

31. Zásada úspechu v spore sa premieta v ust. § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Zásada úspechu vo veci sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Pomer úspechu (miera úspechu) je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Ak mala strana plný úspech v spore prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak žiadna strana nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný t.j. každá zo strán sporu je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí to byť prevažujúci úspech, teda aby po porovnaní procesnej úspešnosti strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jednej zo strán sporu. Vzhľadom na absenciu ustanovenia obdobného predtým § 143 ods. 3 OSP, môže ísť pri prevažnom úspechu aj o neúspech v pomerne nepatrnej časti. Pomer rozdelenia náhrady trov konania zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej, zníženého o pomernú časť jej neúspechu. Zásada úspechu sa pritom uplatní aj v otázke príslušenstva uplatneného nároku. Aby strane mohla byť priznaná náhrada trov konania, je potrebné, aby bola úspešná aj v príslušenstve nároku (viď komentár k Civilnému sporovému poriadku nakladateľstvo C.H.Beck rok vydania 2016, § 255, bod 5 str. 928).

32. S poukazom na uvedené sa odvolací súd nestotožňuje so závermi iných krajských súdov v tomto smere, na ktoré poukázal žalobca v podanom odvolaní. Treba ale dodať, že prvoinštančný súd aj túto časť rozhodnutia (ods. 36 odôvodnenia) odôvodnil nedostatočne, keďže z predmetného odôvodnenia nie je možné zistiť ako súd dospel k celkovej žalovanej sume 2.671,02 Eur, keď v odôvodnení nie je obsiahnutá bližšia špecifikácia tohto výpočtu.

33. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu preto, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní miery úspechu strán zohľadnil aj neúspech strán v príslušenstve, postupoval správne v súlade so zákonom.

34. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

35. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

36. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

37. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

38. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

39. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepostačuje uviesť iba všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých boli tieto skutkové zistenia vyvedené. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

40. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

41. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch podľa vyššie uvedeného neodôvodnil, čím rozhodnutie zaťažil

nepreskúmateľnosťou, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoінштанčnom konaní pred odvolacím súdom.

42. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

43. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní, ktorý je viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude opätovne skutkovo a právne posúdiť otázku, či v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je potrebné poistné zohľadniť v rámci celkových nákladov spotrebiteľa, a tým aj v celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, za tým účelom opätovne vyhodnotiť už jestvujúce dôkazy a v prípade potreby ak to bude nevyhnutné v zmysle § 295 CSP aj bez návrhu doplniť dokazovanie ďalšími dôkazmi, opätovne vyhodnotiť splnenie zákonných podmienok pre umožnenie žalovanému dlh uhradiť v splátkach, pričom súd takisto môže za účelom preukázania relevantných okolností prípadu v zmysle § 295 CSP vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavhol, na zistený skutkový stav potom aplikovať všetky náležité hmotnoprávne či procesné ustanovenia, následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné vo všetkých jeho častiach náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

44. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).